

58 УДМАН

ЛИСТ УЧЕНИКА ОСНОВНИХ ШКОЛА ОПШТИНЕ БОР

Год. VIII * Фебруар 1977. * Примерак бесплатан

Нелка Марковић (I, „29. новембар“): НОВОГОДИШЊИ ЗМАЈ

Догађаји

ОПШТИНСКА КОНФЕРЕНЦИЈА ССО ОСНИВАЧ „ЈАСМИНА“

У Бору је крајем јануара одржана седница Председништва Општинске конференције савеза социјалистичке омладине. Између осталог на овој седници донета је одлука о формирању Издавачког савета „Јасмина“ и одлучено је да ОКССО буде оснивач „Јасмина“.

Татјана Гертик, VIII
„29. новембар“

РАДНА АКЦИЈА УЧЕНИКА ЗЛОТСКЕ ШКОЛЕ

Око 540 ученика Основне школе „Петар Радовановић“ у Злоту извело је пре извесног времена радну акцију. Циљ ове акције био је пошумљавање гоleti на месту званом „Тилва Лунгулуј“ у околини Злота. Том приликом засађено је око 10500 садница.

За највреднијег у тој акцији проглашен је Мирослав Ђосић. Он је за свој труд награђен књигом која му је предата приликом прославе Дана школе.

Владислава Табаковић, VII
Злот

ОСНОВАН КЛУБ МЛАДИХ ИСТРАЖИ- ВАЧА

У Бору је крајем децембра основан Клуб младих истраживача. На скупштини, која је одржана у великој сали Дома културе, изабрана је и управа Клуба. За председника је изабран Бошко Антонијевић. За председника председништва

изабран је Гојко Борђевић, а за потпредседника Илија Јанковић.

Овој скупштини, поред делегата основних и средњих школа, као и многих ООУР-а, присуствовао је као гост Михајловић Душко, председник Организације младих истраживача.

Ева Фешиш, VIII
„3. октобар“

У Радио-клубу ОСНОВЦИ СВЕ ЧЕШЊИ ПОСЕТИОЦИ

У борском Радио-клубу је све више ученика из борских основних школа. Овај клуб основан је још 1948. године и од онда се његова активност не прекида. У њему се успостављају радио-везе са читавим светом, а млади се упознају са радио-техником и електроником.

Тренутно се у њему налази 150 чланова из разних генерација. Највише је младих који свакодневно долазе са жељом да што више науче и тако наставе традицију овог Клуба чије зидове краси много диплома и похвала за успешан рад.

Биљана Милетић, VIII
„Вук Караџић“

Књижевна омладина Бора ДВЕ КЊИЖЕВНЕ ВЕЧЕРИ

Књижевна омладина Бора је у овој години приредила две књижевне вечери. На једној су домаћини били ученици Гимназије и чланови редакције „Јасмин“: Иван Вучковић (VIII, „Вук Караџић“), Ева Фешиш (VIII, „3. октобар“), Марина Голуб (VII, „Вук Караџић“) и Јасмина Цолић (VIII „Бранко Радичевић“).

Јасмина Цолић, VIII
„Бранко Радичевић“

Главни уредник:
Татјана Гертик, VIII
Одговорни уредник:
Јелица Ицић, наст.

Уредници:
Ева Фешиш, VIII
Биљана Милетић, VIII
Биљана Костадиновић, VIII
Јасмина Цолић, VIII

Лист ученика основних школа општине Бор * Излази месечно у току школске године уз финансијску помоћ самоуправних интересних заједница за основно образовање, културу, информисање и запошљавање * Уређивање листа, лекторисање текстова, техничко уређивање, коректуру и остале послове око издавања листа обавља Редакциони одбор ученика: Татјана Гертик (VIII, „29. новембар“), Биљана Анђелковић (VIII, „29. новембар“), Биљана Костадиновић (VIII, „29. новембар“), Весна Перовић (VIII, „29. новембар“), Биљана Милетић (VIII, „Вук Караџић“), Ева Фешиш (VIII „3. октобар“), Јасмина Цолић (VIII, „Бранко Радичевић“), Весна Будић (V, Брестовац), Сузана Шаровић (VII, Шарбнаовац), Олга Ивановић (VII, Метовница), Мила Шћопуловић (VIII, Злот), Драгана Крстић (VII, Кривељ).

Рукописи, фотографије, цртежи и други прилози за лист не враћају се * Адреса: „Јасмин“, ОШ „29. новембар“, 19210 Бор * Метер: Бобан Симић * Тираж: 6.000 примерака * Штамп: Штампарија — Бор

На Савачи и Ртњу И ОВЕ ГОДИНЕ НА СКИЈАМА И САН-КАМА

Известан број ученика из борских основних школа, провео је десет дана у одмаралиштима на Савачи и Ртњу. И ове године, као и ранијих, зимовање је организовао Центар за непосредну дечију заштиту.

Да би у потпуности искористили радост које пружа зима, ученицима су своју помоћ, савете и инструкције пружали и присутни инструктори Синиша Јотић и Миодраг Костић. Захваљујући њима један број ученика научило је да скија.

О здрављу ученика бринуле су се доктор Катарина Милкоња и медицинска сестра Душица Алексић.

У одмаралишту на Савачи у исто време су се налазили и пионери и омладинци РФК Бор, који су те дане користили вредно тренирајући.

Ана Платиша, VII
Душица Стефановић, VII
„Бранко Радичевић“

ЗИМОВАЊЕ НА СТОЛУ

И ове године чланови планинарско-смучарског друштва провели су зимски распуст на планини Сто, где се налази њихов дом „Борис Кидрич“. Зимовање се одвијало у две смене од по десет дана. У свакој смени било је по 40 ученика борских школа. Са њима су били и инструктори Миодраг Вучковић и Стеван Биолечек. Захваљујући њима сви присутни су успели да заврше скијашки течај.

Поред разних такмичења на снегу, са успехом је организован и културно-забавни живот, па су се учесници овог зимовања вратили задовољни са пуно лепих утисака.

Ева Фешиш, VIII
„3. октобар“

ВЕЛИКИ УСПЕХ ПИОНИРА У ЦУДОУ

На појединачном незваничном првенству пионира СР Србије у цудоу, које је одржано 9. јануара у Бору под називом „Срећно 77“, пионери су били убедљиво најбољи.

У конкуренцији до 42 килограма прво место заузео је Драган Георгијев („Вук Караџић“), док су друго и треће место заузели Горан Марковић („29. новембар“) и Драгољуб Нејков („29. новембар“).

У категорији до 46 килограма први је био Горан Здравковић („29. новембар“), а Радиша Лазаревић („29. новембар“) заузео је треће место у категорији до 52 килограма. Такође је у категорији до 58 килограма Светозар Младеновић („29. новембар“) заузео прво место, други је био Бранко Стевановић из исте школе, а треће место је припало Горану Маринковићу („Вук Караџић“). И у категорији до 64 килограма прво место припало је пиониру Горану Петронијевићу („29. новембар“), док је друго заузео Јован Препуља из Техничког школског центра (II година), а треће је освојио Валентино Тасов („29. новембар“).

За најбољег борца и техничара на овом првенству проглашен је Драган Георгијев. На крају су свим победницима подељене дипломе и награде.

Валентино Тасов, VIII
„29. новембар“

Са такмичења младих ђудиста: ВАЛЕНТИНО ТАСОВ И ЈОВАН ПРЕПУЉА (Снимио Горан Маринковић, VIII, „29. новембар“)

У школи „3. октобар“ ТАКМИЧЕЊЕ УЧЕНИКА VIII РАЗРЕДА У КОШАРЦИ

Крајем децембра је у Основној школи „3. октобар“ одржано међуделењско Такмичење VIII разреда у кошарци. Најбоља екипа у женској конкуренцији је била екипа VIII/2, а затим следе VIII/3, VIII/1 и VIII/4.

У мушкој конкуренцији прво место заузела је екипа VIII/2. На другом месту нашла се екипа VIII/3, а треће и четврто место заузели су пионери VII/4 и VIII/1.

Ева Фешиш, VIII
„3. октобар“

РОБЕРТ БАЧИЛОВИЋ И ВЕСНА НИКОЛИЋ УЧЕНИЦИ РЕПУБЛИЧКОГ ТАКМИЧЕЊА У СТРЕЉАШТВУ

У Крагујевцу је 24. децембра одржано републичко такмичење пионира у стрељаштву. Екипу Бора су сачињавали Роберт Бачиловић, VII и Весна Николић, V разред, као најбољи са општинског такмичења.

На овом такмичењу најбољи су били пионири из Белошевца.

**Снежана Живановић, VIII
„Бранко Радичевић“**

У Основној школи „Бранко Радичевић“ ОДЕЉЕЊСКА СПОРТСКА ТАКМИЧЕЊА

У школи „Бранко Радичевић“ одржана су одељењска такмичења V, VI и VII разреда.

Пионирке V разреда такмичиле су се у елементарној игри „Између две ватре“. Победиле су пионирке V/3. Њихови другови су се тамичили у ногомету, а победник је V/2.

Шести разреди су се такмичили у рукомету. Победник за пионирке је одељење VI/3, а најбоља играчица је била Љубинка Стојановић. Међу пионирима је победило одељење VI/4.

У рукомету су се такмичиле и пионирке VII разреда. Најбоље је било одељење VII/2. Њихови вршњаци су се борили између кошева, а победило је VII/2.

**Миријана Тодоров, VIII
„Бранко Радичевић“**

„ПЕТКО '76“ ПОБЕДНИК ТАКМИЧЕЊА „ТИМ МОЈЕ УЛИЦЕ“

Поводом Дана кошарке у Бору је 16. јануара одржано финале такмичења „Тим моје улице“. Том приликом састале су се екипе „Петко '76“ и „Срећно '76“. Победа је припала члановима екипе „Петко '76“, који су били спремни и одлучнији у нападима.

После одигране финалне утакмице, извршена је свечана подела награде. Првопласираној екипи „Петко '76“, припао је комплет од десет дресова. За друго освојено место екипа „Срећно '76.“ добила је три кошаркашке лопте, а трећепласирана екипа „Рудар“ добила је две кошаркашке лопте.

За најдисциплинованију екипу проглашена је екипа „Основац“ којој је то донело три килограма бомбона.

Жарко Славковић („Петко '76.“) проглашен је за најбољег играча, а Боровоје Јанкушић („Срећно '76“) за најбољег техничара. Најбољи стрелац био је Милован Петровић („Петко '76.“).

Татјана Гертик, VIII

„29. новембар“

Такмичење кошаркаша у школи „29. новембар“

НАЈБОЉЕ ЕКИПЕ ИЗ VIII/2

У школи „29. новембар“ одржано је међуодељењско такмичење у кошарци за седми и осми разред. Победник такмичења је и у мушкој и у женској конкуренцији одељење VIII-2. На друго место пласирали су се дечаки и девојчице из VIII-1. У конкуренцији одељења седмог разреда најбоље су се пласирале девојчице VII-4. Најбољи стрелци били су Зорица Младеновић и Зоран Станчић, чланови победничких екипа.

Татјана Гертик, VIII

„29. новембар“

На Омладинском првенству у шаху УСПЕХ ПИОНИРА ШКОЛЕ „ВУК КАРАДИЋ“

Недавно је завршено Омладинско првенство у шаху клуба „Бор“. Од 42 учесника, 18 њих је било из свих основних школа у Бору.

Том приликом I место освојио је Зоран Јовановић, (I, Гимназија). За Треће омладинско финале у априлу, које ће се такође одржати у Бору, поред 9 омладинаца, пласирали су се и Никола Чолић (VII) и Зоран Стаковић (VIII) ученици школе „Вук Карадић“, док је Нипослав Чолић, (V, „Вук Карадић“) прва резерва.

Саша Лабан, V

„Вук Карадић“

У Злоту

ШАХОВСКА СЕКЦИЈА СВЕ БРОЈНИЈА

Пре извесног времена шаховска секција у школи „Петар Радовановић“ у Злоту повећала је број својих чланова. Тако сада ова секција ради у две групе којима руководи учитељ Раде Илић.

Једну групу чине они који хоће да науче овај најраспрострањенији спорт у свету, а другу они који желе да усаврше своје знање. Најуспешнији у овој другој групи је Љубиша Димитријевић.

Тако сада у нашој школи има 70 учлањених у ову секцију који вредно и редовно уче ову древну игру.

Зорица Нетрановић, VII

Злот

ДВЕ СКИЦЕ ЗА ДВА ПОРТРЕТА

**Драгана
Труић**

(IV, ЗЛОТ)

**Сузана
Шарошић**

(VII, ШАРБАНОВАЦ)

Драгана је једна од најбољих ученица у свом разреду. Каже да воли све предмете, а посебно су јој драги математика и музичко васпитање.

Члан је многих секција и радо се прихвата сваког посла. Због тога је веома цењена од стране другова и другарица, а и њена учитељица има само речи похвале за њу. Њена најбоља другарица Снежана Милићевић каже да је такву другарицу тешко срести.

Када смо је упитали шта би волела да постане кад одрасте, она је одговорила:

— Желим да будем лекар и да лечим болесне. Нарочито бих волела да лечим децу јер ми је много жао кад се она разболе. Верујем да ће ми се та жеља оствари јер мислим да је најлепше радити оно што се стварно воли.

**Љиљана Ангелов, VII
Злот**

Сузана је проглашена за најбољег појединца у Основној школи у Шарбановцу. Ова тиха и скромна девојчица то и заслужује јер никада није знала за мању оцену од петнице. Сви који је познају сложиће се са тим да је добра другарица. Никома никада није одбила да помогне, а често и сама понуди слабијем другу или другарици своју помоћ.

Осим тога треба споменути да Сузана сваког дана препешачи по 8 километара до школе, али јој се никада није до сада десило да зајасни на час. Ни у прошлој, а ни у овој школској години није имала ни један изостанак.

Такође треба споменути и то да је она вредан члан скоро свих секција у нашој школи. Прошле године је и награђена „Змајевом“ наградом за литерарне радове.

**Валентина Бусић VI
Шарбановац**

**Треће пионирско првенство Србије у
шаху
ПИОНИРКЕ БОЉЕ ОД ПИОНИРА**

На Трећем пионирском првенству Србије у шаху учествовало је 70 пионира и 45 пионирки.

Наш представник, општински првак **Бојан Чукић**, поделио је 21. до 29. места са 5 освојених поена. Изгубио је свега две партије, четири је ремизирао и три добио.

Учесница овог првенства била је и бивша првакиња Србије за нижи узраст **Невена Миленковић** (VII, „29. новембар“). И овог пута она је пријатно изненадила. Поделила је 8. до 10. места са 6 поена из шест победа.

Лепу победу је забележила и **Босиљка Кошуткић**, ученица из Бора, иначе чланица Ш. К. „В Маркићевих“ из Мајданпека. Она је освојила 6,5 поена и тако поделила 3. до 7. места.

**Саша Лабан, V
„Вук Караџић“**

**Олга Ивановић (VI, Метовница): ДЕДА
МРАЗ**

Наше ђеро

ОВО КАЗУЈЕМ САМО ТЕБИ

Једне лепе, летње ноћи срели смо се први пут. Од онда смо често пролазили једно покрај другог, а образи су говорили уместо нас.

Тако је било и тог дана. Срела сам га у парку, а затим, сва сретна, отишла кући. Између четири зида моје собе сањарила сам о његовим плавим очима и нашим тренутним сусретима.

Имала сам срећу да га још једном видим исте вечери. Била је игранка. Седео је на клупи и гледао како ја играм са другим. Образи су му били румени као сунце кад залази. Погледала сам га... Он се насмејао. Чим сам видела његов осмех и ја сам се насмејала.

Затим ми је пришао и позвао ме да играм. Док смо играли, причали смо о нечему, сад више не знам о чему. Знам само да ми је било лепо и да сам тада била најсретнија на свету. Била сам крај њега и чула како изговара моје име.

И ову тајну о њему, о мени и нашем сусрету казујем само теби као најискренијем пријатељу. Нека ово остане међу нама.

Љиљана Зарков, VIII
„29. новембар“

КАКО СЕ ИГРАМ

Био је леп дан. Узела сам своје лутке и почела да се играм.

Мала Марија је поломила ногу и сад је баш превијам. Она, јадна стење. Па како и не би, то боли! Каже она мени:

— Полако, полако, боли ме...

Ја је онда полако превијем и положим у креветић.

Сад долази на ред Ана. Она је назебла, па помало кашље. Прегледам је, напишем јој рецепт и онда је добро утопим да се не би још више разболела.

И тако ми прође време. Сад сакупљам играчке и размишља^м. Болничарке спавају многе животе и многи су им захвални. И ја бих желела да будем болничарка и да помогнем многим људима.

Драгана Давитковић, II
„Вук Караџић“

ПРИКАЗ СЛИКЕ ФРАНЦИСКА ГОЈЕ „ТРЕБИ МАЈ 1808“.

Руке подигнуте ка небу не моле милост. Оне су знак протеста. Оне наговештавају слободу и једина су светла тачка на тмурном небу мајског дана. Све је сиво: и војници, и небо, и палата у даљини. Само су жртве сјајне. Сијају сјајем невиности и сјајем поноса, јер су жртве само зато што не желе да буду робови, што воле слободу и што подржавају нечије идеје.

У даљини-палата. Ту живе и уживају богаташи. Ту се они скривају од светлости излазећег сунца-слободе. У њој гомилају оно што су отели-црне грашке зноја радника и њихове болне жуљеве. Тамо се они рабају, живе и умиру у сивој раскоши својих дана.

Али ће дан плаћања доћи. Платиће они тим рукама високо подигнутим. Платиће крв која се разлива као да је вода, платиће унакажена лица, платиће све јаде овог маја и јаде других мајева. Процветаће крв из груди невиних људи. Процветаће у један велики цвет под којим ће се борити сви народи света за слободу и равноправност.

Биљана Милетић VIII
„Вук Караџић“

Моји суседи БАБА САВКА, ЧИКА БОРА И ТЕТКА МАРИЈА

Баба Савка, као и све старије жене, има изборано лице и браонкасто-црвену косу коју стално везује. Иначе, врло је ћутљива жена. Увек седне на клупу поред баште и хекла најлепше чипке, а поред ње се гизди црно-бела кока са црвеном крстом.

Чика Бора је стар човек. Стално носи радничку плаву блузу и старе црне панталоне. Цео дан проводи у малом мрачном подруму где од дрвета прави рамове за слике и разне столице, а од остата дрвета деци направи пушке. Чим мушкарци захеле праћку, отрче у подрум код чика-Боре и ту се увек нађе неко парче дрвета за праћку. Једном је чика Бора направио дивну фотељу тетка-Марија коју су сви хвалили.

Тетка Марија је пуна жена, седе коврцаве косе. Воли пуно да прича, али не упада у реч. Увек после подне, кад сунце залази, тетка Марија воли да изађе напоље и поприча са сусеткама.

Гордана Пушић, IV
„Вук Караџић“

Мој најтужнији лаживљај РЕКС ЈЕ ПОГИНУО

Имао сам једног пса који се звао Рекс. Био је умиљат и леп. Имао је шарене пеге по телу. Много сам га волео. Када сам одлазио са братом у шетњу, водио сам и њега.

Једног дана чуо сам непријатну вест. Мога малог пријатеља згазила су кола. Ја сам тада био најнесрећнији дечак на свету. Хтео сам да се правим јунак и да задржим сузе, али оне су саме ишле.

Мом брату нисам још ни сада рекао шта је било са Рексом. Њему смо казали да је Рекс у планини и тамо лови зечеве и дивље свиње. Када тата буде испунио обећање и купи нам новог пса, ја ћу рећи брату истину о нашем пријатељу.

Славиша Бусић, II
Шарбановац

ЛЕТЊЕ ВЕЧЕ НА СЕЛУ

Сунце залази на запад и шаље своје румене зраке, последњи поздрав још једном летњем дану.

Полако се спушта вече. Чобани ужурбанано терају стоку кући, а радници се уморни, али задовољни што је прошао још један летњи напорни дан, враћају кући. Птице лете у јатима тражећи неку погодну грану на којој би проведле ноћ. Тишина почиње да осваја. Оглашава се само по нека ноћна птица, а ваздух парају свици светлцајући својим фењерчићима.

Осећа се мирис летње вечери који омамљује. Месец је већ високо изнад околних гора и провлачи своје зраке кроз грање. Летње вече је завладало селом.

Дејан Драгуловић VI раз.
Шарбановац

Како се играм

ЗАВИДИМ ДЕЦИ КОЈА НЕ ИДУ У ШКОЛУ

Ја се најрадије играм у парку. Ту имамо другарице и другове са којима возим бицикл и ролшуре.

Понекад се такмичимо ко је бржи. Те наше трке увек се завршавају неким падом.

Јако волим да се љуљам, клацкам, играм бадмингтон, па тако не знам шта ћу пре. Хтела бих све одједном, али је то немогуће.

Време проведено у игри ми брзо прође, па кад ме мама позове, мени се чини да сам сад изашла. Нерадо напуштам игру и завидим деци која не иду у школу.

Драгана Стојановић, II
„Вук Караџић“

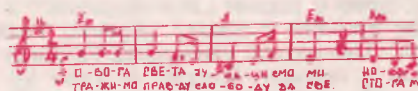

Синиша Шершеловић (IV, Злот): ГОЛУБ

Пионири школе „29. новембар“ КОМПОНОВАЛИ СВЕЧАНУ ПЕСМУ ШКОЛЕ

Савет Пионирског одреда „Бошко Буха“ у школи „29. новембар“ усвојио је свечану песму школе. Аутори композиције и текста су ученици ове школе и наставник музичког васпитања Љубиша Јовановић. Свечана песма је први пут јавно изведена на приредби поводом Дана школе.

ОВОГА СВЕТА ЈУНАЦИ СМО МИ

Новог живота смо весници.
Тражимо правду, слободу за све.
Стога ми дижемо глас истине!

Поносно барјак наш сада се вије,
у њем' будућност наша ври.
Корачат о нама, то тешко није,
јер радничка смо деца МИ!

Поносно барјак наш сада се вије,
у њем' будућност наша ври.
Корачат о нама, то тешко није,
јер ТИТОВИ смо борци МИ!

ОНИ НАС УЧЕ

**Радмила
Вишњић**

Учитељица Радмила се у школи „Бранко Радичевић“ налази од њеног оснивања. Ову проседу учитељицу, строга лица, памте многе генерације. Међутим, не памте је оне само по строгости. Уме она да буде и мајчински блага према ученицима, па је због тога веома омиљена од стране деце. Она каже:

— Учитељ мора бити, по мом мишљењу, строг, али те строгости мора да нестане повремено да би деца схватила да је пред њима обичан човек, баш онакав какви су и њихови родитељи.

Радмила Вишњић је рођена 1916. године у Доњој Белој Реци где је и завршила основну школу. Затим је завршила гимназију у Зајечају, па учитељску школу у Неготину. Службовање је започела 1937. године у селу Љубичевцу. До почетка рата је променила неколико места, а за време рата је била ван службе. У том периоду је остала потпуно сама јер су јој Немци стрељали родитеље и брата.

Са радом наставља 1948. године у Бору, прво у школи „Вук Караџић“, а затим прелази у школу „Бранко Радичевић“. Ове године учитељица Радмила одлази у пензију. Питамо је како јој је:

— Па, није лако — каже она. Ту су толике године рада које су створиле навику. Свакако да ће ми бити тешко у прво време. Верујем да ћу још много пута доћи да чујем макар само деčју галаму.

На крају да напоменемо да је учитељица Радмила Вишњић у току службовања неколико пута похваљена, а и добитник је Ордена рада са сребрним венцем.

Љиљана Чарапић, VI
Бобан Жарковић, VI
„Бранко Радичевић“

Љуби, роде, језик изнад свега УЛИЦЕ

Називи улица пишу се великим почетним словима. Ако је назив састављен из више речи, великим словом пише се само прва реч, а све остале, сем ако нису саме по себи властита имена, пишу се малим словом. Тако гласи правописно правило. Ево још два таква правила. Прво: кад надимак стоји иза имена или презимена, између њих се не пише цртица, нити се надимак пише под знаком навода. Друго: ако се редни број пише арапском цифром, иза цифре се ставља тачка.

То су правила. Али, на таблама са називима улица у нашем граду она нису баш увек поштована.

До недавно писао је: Улица Борба Андрејевића — Күна. Сада су ове табле измењене и на њима пише: Улица Борба Андрејевића „Күна“. А треба: Улица Борба Андрејевића Күна. Дакле, једноставно, без икаквог знака.

И називи улица у којима има редних бројева погрешно су исписани: Улица 9 бригаде, Улица 7 јули... Погрешно је написан и назив Улице 3. октобар (без тачке иза редног броја), сем на две табле које се налазе са обе стране на почетку ове улице. Називи ових улица би овако требало да буду исписани: Улица 9. бригаде, Улица 7. јула, Улица 3. октобра...

Кад ми овако погрешимо на писменом задатку, који може да види само наставник, ми то после морамо да исправимо. Добро би било кад би и ови називи били исправљени, јер њих већ гледају сви грађани.

Мирјана Пајкић, VII

Улица 3. октобра 39/16

Војислав Алексић, VII

Улица Борба Андрејевића Күна 23/8

Олга Ивановић (VI, Метовница): ЈЕСЕН
У ШУМИ

Борци казују пионири бележе

Илија Балашевић

Илија Балашевић је рођен 1930. године у Злогу у сиромашној рударској породици. Без мајке је остао уочи рата, па су он и брат живели тешко јер је отац скоро по цео дан радио у руднику Боговини.

— Почетком 1944. године отац су мобилисали четници под сумњом да сарађује са партизанима, — прича Илија Балашевић, — па смо брат и ја остали пре пуштени сами себи. Тада су се другови мог оца заузели за мене и запослили ме у рудник. Тамо сам провео 2—3 месеца, а онда је дошао неки Миле, (за кога сам касније сазнао да је комуниста,) који ме је упутио код свог таста у село Бољевац. Његов таст је тамо био четнички командант и требало је да му ја чувам овце и остауу стоку.

— А тамо нисам остато дуго. Миле извесног времена опет ми се тај Миле јавио и рекао ми да из сандука, који су били на плевњи у штали, извадим оружје и дам га људима који ми се буду јавили и да онда побег са њима. Те исте ноћи дошли су неки људи и ја сам им дао оружје и пошао са њима. Међутим, кад смо одмакли, један ми рече да идем кући, али да се добро пазим јер ће мож да четници кренути у потеру за мном. Отишао сам у Подгорац. Убрзо су ме тамо четници ухалсили и срповели у Бољевац. Тамо ме је четнички командант, неки Исидор, мучио тражећи од мене да кажем имена људи којима сам дао оружје. Како им стварно нисам знао имена, нисам могао ништа да им кажем, и они су ме задржали у затвору.

— Једном згодном приликом успео сам да побегнем и пошао сам према Ртњу јер сам чуо да се партизани налазе око Сокобање. Успут сам случајно наишао на једну партизанску кућу. Тамо ме је један човек лепо примио и реч по реч пита он мене да ли знам ко су партизани, кад већ хоћу да им се придружим. Ја му кажем да по четничком причању знам да су они злочинци. Тада ми он каже да то није истина, већ да се они боре за слободу народа и да су исправни и поштени људи. Затим ме је упутио

куда да идем и како да ступим у везу са њима. Послушао сам га и тако ступио у XIV српску бригаду XXIII дивизије. Тамо су ме лепо примили. Од онда су ми они замењивали и оца и мајку. Тада сам имао свега 14 година и као најмлађег у бригади прозвали су ме „најмлађи син бригаде“.

— Прву пушку сам добио у борби код Зајечара. Она је била већа од мене, али сам се ја трудио да борци не примете да ми то представља проблем. Убрзо сам у селу Зупци, које се налази близу Авале, постављен за курира и добио партизанско име **Мића**. Тада сам уједно примљен у С К О Ј, а на предлог тадашњег секретара Добривоја Борђевића.

— Из тих дана се посебно сећам једног догађаја. Било је то код Љубовије био је то мој први прави задатак. Требало је да одем на Савину главу код команданта I батаљона Душана Мугоше и пренесем нека упутства за следећу борбу. Када сам стигао и јавио му се, друг Мугоша ме је питао да ли могу да одем до I чете и објасним јој када и како да се припреме за напад. Пристао сам и када сам пошао непријатељски рафали су ме дуго пратили. Оноко неискусан умало нисам пао непријатељу у руке. Био сам опкољен и једва успео да се извучем. Некако сам дошао до те I чете и предао им поруку. За извршени задатак касније сам био похваљен.

— Једном пак приликом, у борби за Грачаницу, био сам и рањен. Штаб се тада налазио у селу Добошници, недалеко од Грачанице, коју смо ми три — четири пута заузимали и губили. Сада је већ долазило у питање да ли ћемо уопште успети да је освојимо јер су почели да нас опкољавају. Тада су мог друга, иначе мог вршњака, Сретена Самарцића и мене послали по помоћ. Требало је да се пробијемо кроз обруч у којем су се налазила сва три наша батаљона. Приликом провлачења кроз обруч, умало нисмо пали непријатељу у руке. Тада сам, штитећи свог друга, био рањен у леву руку, а убрзо су и њега ранили. У тој борби сам успео да убијем два Немаца. После извесног времена успели смо да им заваримо траг и да се извучемо. Затим смо, онако рањени, наставили пут и успели да доведемо помоћ. После тога су ме поставили за вођу курира.

**Маја Борђевић, VI
Ева Фешин VIII
„3. октобар“**

ДО ПЕСМЕ

МАТЕМАТИКА

Табла је црна,
креда је бела,
математика баук,
(вода је однела).
Изађеш пред таблу,
срце бурно куца,
а језик само
нешто муца.
Сабереш нешто,
одузмеш нешто,
и одједном чујеш:
„Иди на место“!
Вратиш се у клупу
бледа лица,
а у дневнику —
јединица.

Гордана Чорболоковић,
VIII

Брестовац

ХИГИЈЕНА

Хигијена, каже моја бака,
најважнија је ствар за
једног бака.
Важна је она и код жена
и људи
и зато нико не сме да је
изгуби.

Дрита Сулејман, VI
„3. октобар“

„Вук Караџић“

ШТА ЈЕ ТО ЉУБАВ

Једном сам те питала:
„Шта је то љубав“?
Рекао си: „Лето, цвркул
птица
и моје и твоје румене
усне“.

Данас те питам:
„Шта је то љубав“?
Кажеш ми: „Јесен, увело
лишће
и моје бледе и твоје ру-
мене усне“.

Сутра ћу те питати:
„Шта је то љубав“?
Хоћеш ли ми тада рећи:
„Зима, пахуље беле“,
или ћеш само проћи
и окренути главу од мене.
И хоће ли љубав стати
у твојим бледим и мојим

руменим уснама?

Биљана Остојић, VII

ШТА ЈЕ ТУЖНО

Тужна је ружа кад почне
да вене,
тужно је кад мајка није
крај мене.
Тужне су ливаде кад поч-
да жуће
и у јесен реке када се за-
муге.

Љиљана Радовановић, IV
„3. октобар“

КО ЈЕ ДОБАР

Добра је моја мама,
добар је и мој тата.
Добра је моја бака,
добар је мој дека.
Добра је мала сека
кад пије чајну млека.
Добро је и мало маче,
које по цео дан скаче.

Татјана Радловић, IV
„3. октобар“

ТИ СЕ РАДУЈЕШ

Ти се радујеш
кад петицу у школи до-
бијеш.

Радујеш се пролећу, лету,
јесени и зими.
Ти се радујеш кад
твоја мама и твој тата
приме плату.

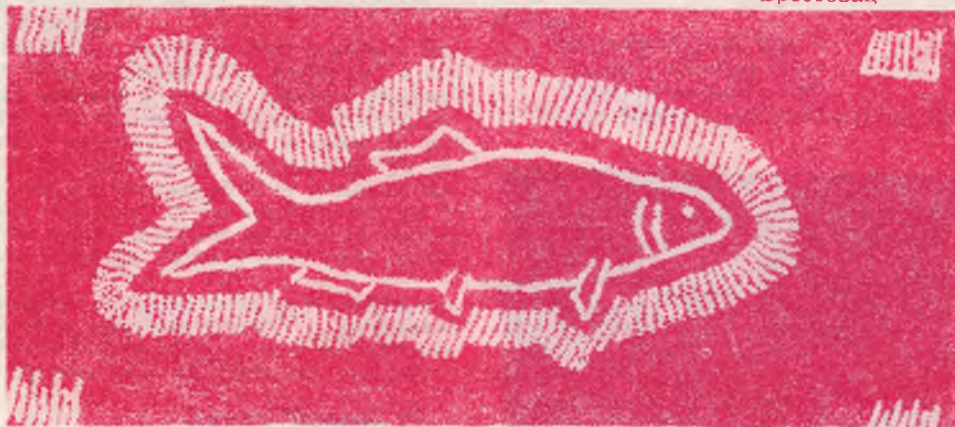
Радујеш се својој сестри
и своме малом брату.
Радост ти се тако
на лицу често чита,
а највеселији би био
кад би срео Тита.

Миланка Бадивук, IV
„3. октобар“

ЗЕЦ

Имам малог зеца,
веома је леп,
има дуге уши
и малени реп.

Дивна Бурић, VI
Брестовац

Олга Мајборода (VII, „Вук Караџић“): РИБА

ЧАС СРПСКОХРВАТСКОГ ЈЕЗИКА

Улази наставница,
за катедру седа,
а сваки је ученик
пажљиво слуша
и у њу гледа.

Пошто нам штиво прочита,
о придевима, именицама
и глаголима пита.

**Драгица Петрашковић,
VIII
Шарбановац**

ЧУВАЈ КЊИГУ

Лепо се књига спрема:
пише, штампа и гледа...
И без икакве грешке
теби се преда.
Зато не шврљај
листовете њене
од папира начињене.

**Нада Јотовић, V
„Вук Караџић“**

МАЈКА

Свака мајка је
најлепша на свету.
Она увек жели
много среће свом детету.
Она има нежне руке
и нежан глас.
Понекад са мном има
муке,
али то прође за час.

**Небојша Јонових, V
„Бранко Радичевић“**

ПЕСМА

СНЕГ

Пао је нови снег,
сва деца јуре санкама на
брег.

Спуштају се низ брег
и вичу: „Живео снег“!

**Јадранка Пауновић, III
Кривељ**

Бобан Журжевић (I, Бучје): МОЈА КУЋА

Одабрана песма

КАД МОЈА БРАЋА УЛИЦОМ ХОДЕ

Дан се збуди и некуд оде
кад моја браћа улицом ходе.
Најстарији, предобри Дане,
натера зору да с њим устане.
Улицом, ево, ходи Илија,
за њим сунце иде и сија.
А млађани, лепо Ненаде,
уме, изгледа, звезде да краде.
Па их у оку донесе кући
да им се мајка диви — плачући.
Сада су далеко у туђини,
поздрав ми шаљу по месечини.
Улице, швајцарске, хладне, далеке,
носе њихове кораке меке.
Јер дан се ушепртља и некуд оде
кад моја браћа улицом ходе.
Јер дан се силно обрадује
када их види и кад их чује.

Тодор Бјелкић

МАЈКА

Кад од умора
сваког боли глава,
само мајка
на то нема права.
Кад дете заплаче,
мајка га љуља све јаче.
Кад вече дође,
свако на спавање пође,
само мајка остане
и мисли се шта ће
кад зора сване.
А кад сване,
мајка прва устане.
Она зору на ноге дочека
и почне све испочетка.
**Снежана Благојевић. VII
Брестовац**

„АРМИЈА ЈЕ ЗЕНИЦА НАШЕГ ОКА“
(Награђени рад на конкурсy Савета за народну одбрану СО Бор поводом Дана ЈНА)

Моје ноћи су мирне. Без претњи рафала, потреса бомби, без брујања бомбардера и фијука челика. Мој сан не ремети јаук очајних мајки над отвореним гробовима. Откуцаја мога срца не ремети плач изгладнеле деце, што на дојкама мртвих мајки свој живот не могу наставити.

Ја се будим са сунцем и са друговима радујем се сваком удару школског звона. Ја своје очи одмарам на чистом небу. Имам тринаест година, много среће, много радости и осећам да сам способна за лет са птицама и драго ми је што живим у топлој крили моје земље, док сигурност моју и њену чува наша Армија.

Армијо! Ја нисам видела твоје буђење и нисам чула твој први ратни крик, али знам да си зеница петокрака у оку наше земље.

Волим те црвено и знам да си чврста као пламтећа оштрица тврдог челика и знам да си величанствена као једна милион громова, осветљених са исто толико муња. Волим те свом својом детињом вером и верујем да никада нећеш да дозволиш да будемо згажени као младо, несрећно, остављено семе.

Ти си део овог народа и њему си дала завет. Твој покрет у освит зоре родна груди је поздравила громким — ХВАЛА! Кад ти је било тешко, реке и планине су хучале — ХРАБРО! Овај народ у звезде те је носио док си корачала напред — да ти име буде славно.

Армијо братства, ја нисам видела твоје рабање и не видех ти дивовски раст док кроз маглу хитала си сунцу, али знам за Рудо и твоје пролетерско рабање. Знам и за споменик Тјентиште, доказ да и место ратовања може постати светилиште.

Армијо слободе! Мој отац, мајка, пријатељ и брат, ако затреба, одмах ће кренути у општенародни одбрамбени рат! Опет ће се до неба чути твојих јуначких корака бат. Звезде ће певати песму борбених авиона, планине ће одбијати громове вишецевних ракетаца, море ће постати дом крстарица и атомских поморница. Знам да ћеш, ако затреба, петокраком својом затворити небо, земљу и воду.

Сада, у време мира ти си нам школа за братство и јединство и фабрика за нове фабрике. Постој као сигурност за срећно детињство. Срећан ти робендан, поносна! Овај народ више никад неће почети вилама и косама.

Марина Голуб, VII
„Вук Караџић“

„СЕЉАК САМ СЕЉАК, ПА ЗАТО И НЕ МОГУ
ДА ВОЛИМ ВАШ ЈЕЗИК МУЦАВИ И НЕ
МУШТИ“

(Награђен рад поводом Дана школе „Вук Караџић“)

Има их тридесет. И на сваком Вуком ум као капља росе блиста. Подсећа ме на слику Вуковог дола, где сунце као да никад не силази са лишћа.

Ту, поред његове куће, жалосна врба стоји. Наткрилила кладенац хладне воде и док чува тај извор, чини ми се да је јача од сваке непогоде.

Захватила сам шаком и осетила као да својој крви додајем његову сељачку крв. Чисту, бистру, кроз стотине година на том месту с љубављу узгајану.

На светлишту прага његове куће заустави ми дах некакав страх, нога никако унутра да крочи док не угледах његове питоме очи. Он да схватих то предамном народ стоји. Он. Вук. И у њему сваки сељак са кућом и њивом својом. Видех њега, и мога деду, и твога деду. Опђиште Вуково, али им прича некако једнака.

Речи које милују кад треба миловати и речи које пале када треба да се пали. Тада сватих да живи он у мом деди, и твојом деди, а дедови наши у нама. И никакво време причу њихову не може да сломи, да је преиначи, или лепоту њену да угаси. А ми?

Морамо да говоримо тако да река речи тече као да у нама увек влада пролеће.
Да језик наш заволи свако.
Морамо да причамо тако, да прича нам звучи лако.
Као да је свака шума из бајке рај, и свака ливада шареног цвећа рај.
Да причамо тако, као да у нас нико никад није проплак'о.

Да, ми можемо тако да причамо захваљујући Вуку који је омогућио да с лакоћом изражавамо своје мисли. И то што причамо да буде лепо. Као пенушава Дрина, као Вуков крај, као сваки од милион брегова што се виде на нашем рељефу.

Марина Голуб, VII
„Вук Караџић“

САМО НАРОД КОЈИ ЈЕ ВЕЛИКИМ ЖРТВА- МА ИСКУПИО СЛОБОДУ, ЗНА ДА ЦЕНИ И ПОШТУЈЕ ТУБУ

(Награђени рад поводом Дана школе „29. но-
вембар“)

Слобода је реч крвљу исписана на страница-
ма наше историје. Та реч се не може потпуно
описати, већ само доживети и осетити.

О, како је скупа слобода и колико је жрта-
ва потребно да она обгрли својим рукама сат-
каним од крви и костију.

Тежак је пут до ње. Он је неприступачна,
стрма и клизава горска стаза, видљива само
онима у чијим је срцима дубоко урезана. На
крају тог пута нежни дах брише умор и пат-
њу и отклања тугу из очију.

У дугим бесаним ноћима сијало је сунце
слободе, светлећи пут херојским партизанима.
Њихове последње мисли биле су упућене њој,
а погледи упрти у црвени хоризонт који је
пламсао.

И зато ћемо чувати нашу слободу, јер зна-
мо њену цену и њену вредност. Чуваћемо спо-
мен на све оне знане и незнане који су своје
животе узидали у њене темеље. Ми никада
нећемо дозволити да неко уништи њихово
дело.

Југославија је упознала све страхоте рата и
зна шта значи слобода. Зато је она велики бо-
рац за мир.

Татјана Гертик, VIII
„29. новембар“

Ако научимо да волимо књигу НАУЧИЛИ СМО ДА КОРАЧАМО МОСТОВИ- МА ЉУБАВИ

(Награђени рад на конкурс Централне биб-
лиотеке поводом „Месеца књиге 76“)

Књига је велики извор речи, непресушиво
вредно знања и доживљаја. Она је прича о љу-
дима. Прича људи о људима. Књига је сенка
сваког човека, па и моја. Књига је моја љу-
бав и страст.

Заводела сам књигу и корачам мостовима
љубави, љубави без зависти, праве љубави,
искрене и чисте као кап росе. Књига ме је
научила да волим искрено и дубоко, да волим
живот и људе, и њу, књигу.

Сећам се дана док сам први пут ушла у свет
књиге, кад сам први пут крочила на први, кли-
мав мост љубави који спаја све осим времена,
чија река тече испод тог моста који не спа-
ја његове обале јер је време река без обала
и токова. Тај мост се не обазире на време
јер, ево, већ годинама корачам њиме, а још
нисам стигла до циља. Можда зато што немам
одређенију представу о њему јер се надам —
кад бих га нашла, познала бих га.

И тако, кад сам први пут почела да читам,
слова су ми личила час на клонове који се
повијају, ледујају и преврћу, час ми се чинило
да се савијају и стењу као да носе какво теж-
ко бреме, а ипак су била симпатична и дра-
жесна. Срицала сам слова и повезивала их у
мислима осећајући њихов значај...

Тада ми се отворио један нови свет, мени
непознат, али диван, чаробан, обавијен маглом
тајне. Онда сам учила да волим књигу и по-
кушавала сам да сама прећем мост љубави,
али сам успела само помоћу књиге. И сада
сваком књигом остављам по један мост за
собом и стварам нов пред собом, надајући се
да ћу једног дана ипак доћи с оне стране нај-
дужег моста и на врху љубави према књизи
и свету...

Биљана Дамњановић, VII
„29. новембар“

Славица Војиновић (II, Горњане): МОЈА КУЋА У ЈЕСЕН

МОЈ ПИСМЕНИ ЗАДАК

ПРЕЖИВЕЛИ БОРАЦ СА СУТЈЕСКЕ ПРИЧА

Очи су му биле чудно плаве и необично светле за његово доба. Лице израздано и увело, посуто ситним, старачким пегاما и помало сетно. Рукe му дрхтаве са израженим венама. Глас трепери, прелама се и меша са хуком Сутјеске.

— Тешко је го, дете моје, било. Немци, четници, усташе — сви су нападали. Разјарене звери су кидисале желећи да нас потпуно истребе. А код нас глад, болест, исцрпљеност, ране... Чини ти се не може се више. Али знали смо да морамо издржати.

— У одлучујућем тренутку погину командант Сава и његова се чета за тренутак паралиса. Непријатељ је то искористио и насрнуо. Не само на борце, већ и на рањенике. Злотвор је на њима искаљивао свој бес. Убијали су их као да је то херојство. А нису ти знали шта је

у ствари јунаштво, јер су убијали по наређењу. Шта значи бити јунак најбоље зна ова овде брза речица која је била натопљена крвљу наших бораца. Жива је истина да је Сутјеска после пробоја била сва црвена. Ја сам то видео. Сутјеска — крвава река!

— И сада, кад је овде овај дивни споменик, када по зеленом Тјентишту не убијају и кољу, ја сам стварно срећан што сам жив, што сам доживео овако дубоку старост и што свакоме могу да причам како је то онда било. То не сме да се заборави. Никада!

Гледам му ордење на прсима. Ту је и Орден народног хероја. И свакако га је заслужио. Човек је тада морао бити истински храбар па да све оне недаће преброди. И он и многи други су тада показали јунаштво које је постало легенда. А легенде се памте. Памте и преносе са нараштаја на нараштај.

Гордана Бурђевић, VIII
„Бранко Радичевић”

Горан Фирановић (VIII, „3. октобар“): БИТКА НА НЕРЕТВИ

Моја сираница

ДОБИ

Дођи у моје снове,
дођи у живот мој,
дођи у дане ове
и буди само мој.

ПЛАВЕ ОЧИ

Заљубила сам се лудо
у те очи снене
и оне су сада
цео свет за мене.
Ноћима их сањам,
данима их тражим,
а у срцу бол
не могу да ублажим.

Ал' те очи плаве
не волим само ја
њих воли свака
која их зна.
А ја нећу ни са ким
да их делим,
само да су моје —
ја желим:

НЕ ЗАБОРАВИТЕ

Не заборавите, другови и другарице,
на оне дане када смо били скупа,
не заборавите на ове редове
школских клупа.
Не заборавите да смо све делили
и исте ствари желели.
Не заборавите на оне тајне које смо
крили
и на оне дане кад смо сви заједно били.

ПАЛИМ БАЦИМА

У Кразујевцу, где много ћака је пало,
где су рафали прекинули једну радост,
мени је срце јаче закуцало
при помисли на једну несталу младост.
Стојим пред спомеником и гледам у да-
љину
и с тугом мислим на младост прекинуту.
Ту, где ја стојим, многи су пали,
њихове скривене снове прекинули су
рафали.

РАСТАНАК

Срце ме боли кад помислим
да се морамо растати
од ових школских клупа.
Срце ме боли кад помислим
на дане проведене скупа.
А растанак ће брзо доћи,
јер ова школска година
најбрже ће проћи.
А затим ће свако својим путем поћи
и на том путу, једнога дана,
до своје среће ће доћи.

Драјана

Новаковић

VIII

Бресџовац,

НА РАСКРШЋУ

Дужност је пробу- дила жељу

Драган Јенић

Свакога дана купујемо хлеб без ког не можемо да замислимо свакодневну исхрану, али сигурно је да много ређе размишљамо о људима који га праве. Зато смо решили да одемо до једног пекара и на тај начин нешто више сазнамо о тим људима и њиховом послу. Тако смо ступили у контакт са Драганом Јенићем, пословобом пекаре у „Тржном центру” у Бору. Радо је пристао да поразговара са нама и да нам објасни све што нас интересује.

— Овај посао обављам већ 12 година — рекао нам је. — Он није физички баш тако лак, али је право задовољство осетити мирис тек печеног хлеба, а то је један од разлога што до сада нисам прихватио понуђене лакше послове.

— Откуд потиче интересовање за посао пекара? — питамо.

— Прво интересовање за овај позив стекао сам још у шестом разреду основне школе. Тада сам био дежурни у кухињи и мој посао је био да школску кухињу снабдевам хлебом. Та моја ондашња дужност пробудила је у мени жељу да postanем пекар. Тако сам после основне школе, 1965. године, дошао у „Колектив“ (данашњи „Центропрот”), и замолио их да ми објасне како могу да завршим за пекара. Они су ми објаснили да морам да завршим школу ученика у привреди која се налазила у Зајечару.

Уписао сам се у ту школу на прехранбени одсек. Настава је трајала 6 месеци, а онда сам долазио овде на праксу, која је трајала такође 6 месеци. То је трајало 2 године. Затим сам почео да радим.

— Реците нам нешто о условима под којима се овај посао обавља.

— Знате, услови нису баш лаки. Ту је, пре свега, велика температура која је стално присутна. Затим се јављају професионална обољења, као што су астма и проширење крвних судова, па је ту и велика влажност ваздуха и просторија. Ја, додуше, нисам знао за све ове негативности, али када би ми сада понудили да радим нешто друго, не верујем да бих прихватио. Исувише сам заволео овај посао да бих га сада тако лако променио. Уосталом, ако један рудар може да ради под још горим условима, зашто ја не бих могао да обављам овај посао под знатно лакшим околностима.

— А у чему се састоји ваш посао?

— Прво се врши припрема (сејање брашна, допремање соли из магацина, као и осталих неопходних артикала за справљање хлеба и пецива). Затим се приступа самој изради хлеба (мешање, обликовање и печење). Један радник, за седам сати рада треба да избаца просечно 330 килограма хлеба.

— Шта све може да производи један пекар? — питали смо.

— Постоје пекари за израду хлеба и за израду пецива. Обучавање радника за једно од ова два траје 2—3 месеца, а радник се сам опредељује шта ће да ради.

— Шта један пекар може све да направи? — питали смо.

— Може да направи: кифле, буреке, кајзерице, пекмезаре, сендвич-векне, погаче, плетенице, погачице и разне слаткише.

— Да ли сте некад зажалили што сте се определили за овај посао? — питали смо на крају.

— Нисам. За мене је овај посао леп на свој начин. Још ако се томе дода да се сада све више уводи механизација, а самим тим се и посао олакшава, о неком кајању не може ни бити речи. Чак се чудим што се млади скоро уопште не опредељују за њега. Он је трајан и за пекаре ће увек бити посла, што није случај са другим занимањима за које се млади масовно опредељују.

Билана Милетић, VIII

ЗАНИМАЊЕ КОЈЕ МЕ ПРИВЛАЧИ

Кад порастем желео бих да постанем космонаут. Привлачи ме сјај звезда и хтео бих да знам да ли на њима има живота. Можда ће се једног дана и остварити ова моја жеља.

Андрија Бугарски, IV
„Вук Караџић“

Када ме неко пита шта бих волела да будем кад порастем, ја увек кажем исто: „Волела бих да будем фризерка“. Волим да чешљам и да правим разне фризури. Лепо је видети жену са лепо уређеном косом. Верујем да би ме жене заволеле и често долазиле у мој фризерски салон јер бих се свим срцем трудила да их задовољим.

Азира Еминовска, IV
„Вук Караџић“

Највише волим да будем истраживач морских дубина. Тако бих имао прилике да видим тај тајанствени свет, давно потонуле бродове и још много других ствари. На телевизији сам гледао људе који се баве тиме. Видео сам како их облаче и припремају за роњење. Ја бих исто тако. А кад би ме напала нека морска животиња, ја бих је одмах убио. Е, али кад би ме напала морска змија, ја бих побегао главом без обзира.

Бобица Карунтановић, IV
Шарбановац

Моја највећа жеља је да постанем глу мац. Хоћу да будем глумац зато што би

ме онда сви знали, а ја мислим да је то лепо. Ето, сви знају Драгана Николића и он је сигурно срећан због тога. Тако би и ја.

Оливера Илић, IV
„Вук Караџић“

Од свих занимања мени се највише допада занимање учитељице. Оно ми се највише свиђа јер учитељица може баке много чему да научи. Знам да треба имати стрпљења са децом која могу да буду много немирна, али и поред тога ја мислим да то није тако тежак посао.

Сања Лазаревић, IV
„Вук Караџић“

Ја бих желео да будем саобраћајни милиционер. Мислим да је интересно да контролишеш возила и возаче. Лепа су и њихова плаво-бела кола и брзи мотори.

Миле Бокић, IV
„Вук Караџић“

Често размишљам о томе како ћу, кад порастем, да постанем медицинска сестра. Трудила бих се око болесника најбоље што бих могла. Свој посао бих обављала пажљиво и гледала бих да сваком болеснику угодим. Кажу ми да је то напоран посао, али мене то не плаши. Сматрам да ниједан посао није много тежак ако се ради са вољом.

Љиљана Зарков, VII
„29. новембар“

Александра Виленица (III, „Вук Караџић“): СТЈУАРДЕСА

НАШИ ПРИЈАТЕЉИ

„Пионирска реч”

„Пионирску реч”, лист Основне школе „Иван Гундулић” у Новом Београду, уређују чланови Новинарске секције ове школе. Иако се штампа на гештетнеру, лист је технички веома западањив и пун извршних илустрација. Досад је изашло 18 бројева „Пионирске речи.”

КОРАЧАМ СВОЈОМ УЛИЦОМ

Ту негде, иза првог угла чека ме нечија рука, нечији глас и поглед.

Ту негде, иза првог угла под окриљем моје младости.

Ту негде, иза првог угла, тако близу, а ипак тако далеко...

Под сенком мојих мисли јавља се нешто ново, пуно збуњености и нерешених питања.

Тако близу, а ипак тако далеко...

А магичан угао је ту, на дохват руке.

Одједном видим очи мог неба и тонем у смех и речи, шапат који сам дуго, превише дуго чекала да чујем...

Радмила Миленковић, VII/5

„Иван Гундулић”

БЕОГРАДЕ...

Толико векова достојанствено и гордо се уздижеш пркосећи времену и историји. Толико векова и генерација изгубило се у вртлогу времена, отишло је неповратно, а ти, Београде, твој саг за време као да је стао, стојиш окупан у сунцу, диван и неумиштив.

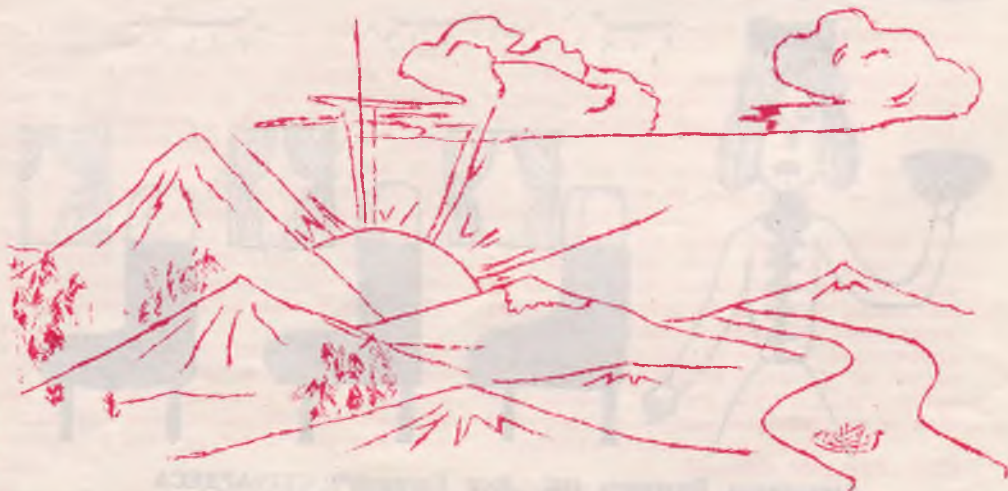
Данас, после 30 година слободног неба и слободног сунца, сви ми можемо рећи да си израстао у оно о чему су маштали наши очеви и дедови и многе генерације пре њих борећи се и гинући. Сви су они дубоко у себи знали да ће сва та њихова маштања постати стварност.

Данас смо више него икад свесни да те никаква сила није могла и не може да уништи. Јер, си град свих наших градова у коме куца срце Југославије, град у коме су сједињене жеље мира и слободе, ти си оличење братства и јединства, ти си део сваког од нас, а сви ми смо део тебе.

У теби, Београде, човек може најбоље да осети све депоте живота. У теби смо, најдражи граде, доживели најлепше снове и најлепшу стварност.

Драган Богађић, VII/5

„Иван Гундулић”

„Вукови ђаци“**НА РЕЦИ ТУМОГОНДИ**

За три године излажења изашло је осам бројева листа „Вукови Ваџи“ ученика Основне школе „Вук Караџић“ у Кладову. Штапање на гештетнеру нимало не умањује вредност овог листа. Редакција је планирала да ове године изда пет бројева.

НОБ

Тамо на хоризонту
сунце у земљу зарања,
последњом снагом забљешти,
а онда настаје тама.
У мрак се земља обави
и птица на грани спава,
мој град у ноћи нестане,
а ја остадох сама.
Живот се лагано гаси,
до изласка новог сунца,
све тихо и мирно спава,
сањај и ти са нама.

Снежана Тошић, VIII/2
Кладово

ДРУГ

Друг другу
љубав пружи
кад се с њим
стално дружи.

Бобан Пујић, III/2
„Вук Караџић“ Кладово

Јутро је. Била је недеља. — дан када деца не иду у школу, већ седе код куће завршавајући домаће задатке. Међутим, недеља није само за школске и домаће задатке, већ и за одмор и разоноду. Пошто сам завршила све задатке, позвала сам другове и другарице да пођу са мном на излет. Циљ излета био је оближња река Тумогонди. Налазила се близу једног малог југословенског насеља које се зове Лоњита. То мало насеље се налази у држави Панаму.

Сам град Пано удаљен је од тог малог, али лепог насеља око 100 километара, па се није исплатило да идемо сваки пут у град.

Био је леп и сунчан дан. Сунчеви зраци обасјавали су читав крај. Пошли смо. Успут смо певали и радовали се лепој џунгли која нас је окруживала. Палме су блистале у сјају. Мајмуни су цикали, папагаји су крештали, а птице певале.

Најзад смо стигли. Река је блистала на сунцу и скакутала са камена на камен. Сви радосни потрчасмо ка њој. Неки су пецали, неки се сунчали, неки скакутали по стенама које су се налазиле у близини реке. Девојнице су певале, браде дивље цветове.

Вратили смо се када је сунце залазило. Иако смо били уморни, вратили смо се срећни и весели, са пуно утисака.

Весна Томић, VI/3
„Вук Караџић“ Кладово

ПИТАЈ МЕ ДА ТИ КАЖЕМ

КО ЈЕ ДОБАР

КАЗУЈУ УЧЕНИЦИ ШКОЛЕ „3. ОКТОБАР“

Добар је онај ко се не прави важан.
Небица Станисављевић, VII

Добар је онај ко ми не смета за време часа.

Зорица Алексић, VII

Добар је богат човек који помаже сиромашнима.

Бурица Шишић, V

Добар је мој брат јер је успео да заврши први разред техничке школе.

Милутин Вучетић, V

Мој друг Бранко је добар јер га наставница из историје увек хвали.

Станимир Величковић, VI

Добар је друг Тито јер развија пријатељство међу народима.

Веселка Пешић, IV

Добро је моје одећење јер слушамо учитељицу.

Небојша Борђевић, II

Добра је Станојевић Љиља јер ми је дала обичну оловку кад сам ја своју заборавила.

Весна Борђевић, II

Добар је лекар јер даје болесним људима лекове. То ради и моја мама кад јој дођу болесници.

Љиљана Станојевић, II

По мени су добри мој деда, ујна, ујка, мама, тата, Ивица, Томица и Тито.

Горан Стојаковић, II

Мама каже да сам ја добар када јој помажем.

Амдија Џемаиловић, II

Ја мислим да је добар онај ко има пет из владања.

Саша Младеновић, II

Добар је човек који никог не бије.
Нина Стефановић, V

За мене је добар мој тата јер ме увек брани од јаче деце кад хоће да ме бију.
Горан Баловић, V

Свако може бити добар ако хоће.

Благица Павковић, VII

Добри су они људи који поштују сва правила у нашој земљи, јер тиме показују колико воле нашу домовину.

Весна Гранић, V

Мислим да су добри наставници јер нас уче да читамо, пишемо и још многим другим стварима.

Таса Бакић, V

Добар је сваки онај ко има јуначко срце.

Александра Спајић, V

За мене је добар онај човек који ради у банци јер чува наш новац.

Станиша Мошић, V

Добар сам ја после добијених батина.

Александар Поповић, VII

Добар је мој друг Горан јер ми никада не упада у реч, већ ме увек пажљиво саслуша.

Томислав Павловић, V

Добра је моја домовина.

Роберт Ранчић, II

Добај је мој брат кад му опалим два шамара, а он ћути.

Наташа Жикић, IV

Добар је оцацар када дође и очисти димњак па нам пећ не дими.

Драгиша Јаневски, IV

Добри су моји родитељи, јер ме је мајка родила, а отац ме издржава.

Јовица Станковић, IV

Добар је мој отац кад ме пусти у биоскоп.

Томислав Цветковић, IV

КРАГУЈЕВАЦ

Пролазим крагујевачким улицама. Оне су лепе, чисте и уређене са пуно високих, скоро подигнутих зграда.

Овај град, који се налази на реци Лепеници, има око 80.000 становника. Пријатно је и културни центар Шумадије. У њему се налазе факултети (економски и машински), Виша педагошка и Учитељска школа и многе друге стручне и средње школе, као и неколико основних. Ту је затим и Музеј радничког покрета, Споменик жртвама фашизма и највећа фабрика аутомобила у СФРЈ „Црвена застави“.

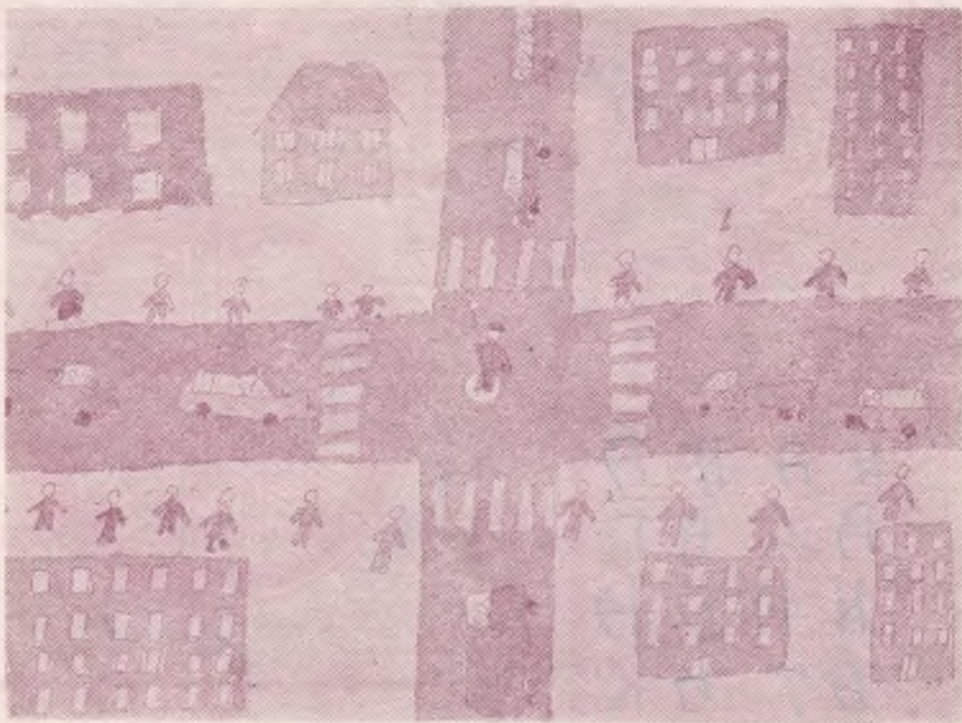
Основан је још у XV веку, а од 1818.—1839. године је престоница кнежевине Србије. Прве високе школе и установе основане су у њему: 1833. године основана је штампарија и гимназија, 1834. г. позориште, које се данас зове „Јоаким Вујић“, 1838. г. лицеј (универзитет) итд.

Прелиставам по сећању те податке, за које сам чула у школи, док седим у парку пуном зеленила и свежине, а сунце ми, пробијајући с муком своје зраке кроз дрвеће, благо милује лице.

Устајем с клупе јер желим да видим и Спомен—парк у Шумарицама који дошљак не може и не сме да заобиђе. У даљини се дижу у небо високи и витки димњаци из којих хуља црни дим у плаветнило пролећног неба.

Корачам према легендарним Шумарицама и жалим што дан тако кратко траје, јер Крагујевац не може да се упозна за један дан, а ја ћу у њему остати само толико. Зато се надам да ћу још који пут доћи у овај леп и занимљив град и видети оно што овог пута нисам успела.

**Радица Пауновић, VIII
Кривељ**

Драган Борбевих (IV, Кривељ): РЕГУЛИСАЊЕ САОБРАЋАЈА

Укривљене речи

ВОДОРАВНО: 1. Загонетка у слоговима, 7. Град у Винодолу, СР Хрватска, 9. Рукометни клуб (скр.), 11. Мужев брат, 13. Припадник великог огранка Старих Словена, 15. Племенити гас, 16. Прастановници Новог Зеланда, 18. Име сликара Јовановића (1859—1957. — „Боја петлова“), 22. Уступање новца уз обавезу враћања, 24. Позив, 26. Земљоуз на Малаки, 27. Начин бжежичког преношења звукова помоћу електромагнетних таласа, 29. Иницијали нашег Композитора (1895—1976. — „Мала Флора-ми“), 30. Риба јаја, 32. Кип.

УСПРАВНО: 2. Иницијали нашег филмског глумца („Мартин у облацима“), 21. Родбина, сродство, 4. Широка улица, 5. Филмска звезда (мн.), 6. Немачки композитор, Јоханес (1833—1897), 8. Бодља,

РЕБУС

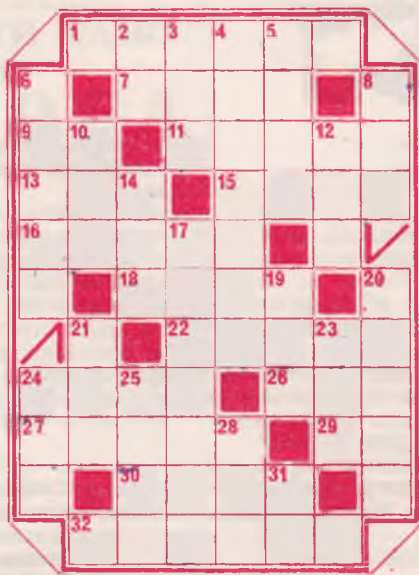
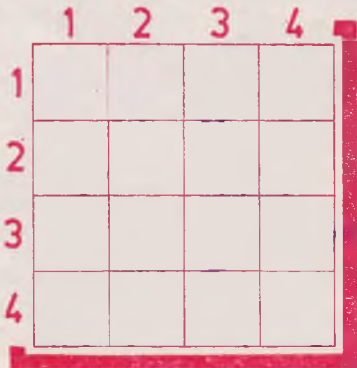

Драган Милановић, VIII
„20. новембар“

КВАДРАТ

ВОДОРАВНО И УСПРАВНО: 1. Лековита брња, 2. Прибор за рад, 3. Народно женско име, 4. Општинско подручје.

Снежана Дачић, VII
„Вук Караџић“

10. Боја за косу, 12. Велико временско раздобље, 14. Тешко артиљеријско оруђе, 17. Резултат операције одузимања, 19. Фламандски сликар, Јан ван (1390—1441), 20. Породица градитеља виолина из Кремонe, Италија, 21. Бања у Белгији, 22. Мера за површину (мн.), 24. Француски вајар, Жан (1887—1966), 25. Име француске певачице Пјаф, 28. Јединични вектор, 31. Хемијски знак за злато.

Зоран Станчић, VIII
„29. новембар“

ПАТЕНИЦА

Зоран Јанковић, VIII
„29. новембар“

Страну припрема:

КРСТА ИВАНОВ: дипл. инж.

УЗ М* РЗБЧНКХ

ВАЖНА ВЕСТ

Догађај о коме се највише говори ових дана у нашој школи је важна битка између двоје ученика VIII разреда. Победили су се наш друг Горан, звани „Зузуки“ и другарица Јаворка звана „Бела“. Битка се одиграла у најмрачнијем делу нашег школског ходника.

После дуже битке учинило се да ће Зузуки добити битку, али су Бели прискочили у помоћ њене савезнице Душица и Марина, па је Зузуки био приморан на капитулацију.

Затим је приступљено процени штете и анализи борбе од стране симпатизера који су, већ помало храпави гласовима од силне дерњаве, надвикивали једни друге. Установљено је да је поцепана једна свеска и поломљен један лењир и неколико креда. Прецизно је утврђено да су од оружја коришћени: сунђери, креде, свеске, ташне, ципеле и одабрани изрази.

На крају је закључено да је до битке дошао због неподношљивог и честог ударања Зузукија Бели. Горан, дакле, није успео у својим освајачким покушајима. Јаворкино срце је остало неосвојива тврђава за њега, па је присиљен да капитулира. Он је ипак задовољан јер је капитулација потписана једним другарским стиском руке.

Јасмина

РЕШЕЊЕ РЕЧУСА У ОВОМ БРОЈУ: ВУКОВ САБОР
Папа, 4. април.
ВОДОВАЊНО И УСПРАВНО: 1. нап, 2. нап, 3.
РЕШЕЊЕ КВАРАТА У ОВОМ БРОЈУ:
Т. (Иво Тилијаровић), н. 30. кра, н. 32. стага.
а, с, 22. зајам, 24. апел, 26. Кра, 27. рајон, 29. И.
Авент, 13. ант, 15. неон, 16. маори, н. с, 18. Паја,
ВОДОВАЊНО: 1. шарада, 6, 7. Нов, т. 9. РК, 11.

Билке нашег поднебља

БУНИКА (*Hyoscinamus niger*)

Буника је биљка која расте поред напуштених рушевина, на необрађеном земљишту и по бубриштима. Може бити висока пола метра до метр, са лепим жућким цветовима. Листови, који се нала-

зе при земљи, имају дуге лисне дршке, а они, на вишим деловима стабљике су седећи. У пазуху седећих листова, преко целог лета, развијају се цветови.

Читава биљка је отровна јер садржи алкалоид хиоциамин, па због тога треба добро опрати руке после додиривања њеног стабла или цвета. Сем тога њени листови имају жлезде које луче лепљиви сок јаког мириса који омамљује. Зато не треба спавати у близини бунике.

Међутим, и поред отровног дејства, њени листови су лековити. Преко целог лета се сакупљају и суше у хладу, на промаји и то у слоју по један. У дебљем слоју листови добијају смеђу боју и неупотребљиви су. Након тога се биљка прерађује у фармацеутској индустрији, а служи као лек против јаког кашља, астме и код тешког дисања.

Бранислава Вучковић, VII
„3. октобар“

ИЛУСТРОВАО: Раша Сулејман, VIII
„3. октобар“

ШКОЛСКЕ КЛУПЕ

Увек када погледам клупе,
сетим се на старе сате
и жарко желим да често
у моја сећања сврате.

Клупе, то су безбројни снови
и наше скривене мале тајне.
Клупе, то су осмеси наши
што блистају к' о звезде сјајне.

Увек ме на моју клупу
по неки догађај спонтано врати,
а на свакој клупи може
безброј разних догађаја стати.

Клупа стари заједно с нама.
Сваким је даном све више бора
на њеном дрвеном и тамном лицу.
Али, то тако бити мора.

У свакој клупи по једна тајна
која нас чврсто за се спаја,
на клупи је пуно успомена
и имена: Драган, Иван, Маја...

И онда, кад из живота оде
моја дивна школа стара,
сећање на школске клупе
увек ће срце да запара,
јер клупе у нашим сенкама живе.

Биљана Млиетић, VIII
„Вук Караџић“

Бисерка Новаковић (Припремни разред,
Злот): ДРУГ И ДРУГАРИЦА